

WELSPREKENDHEID EN VOORDRACHTKUNST

Van bevriende zijde werd ik in de gelegenheid gesteld, den jeugdwedstrijd in welsprekendheid en voordrachtskunst, uitgaande van de maatschappij tot bevordering van woordkunst te 's-Gravenhage, bij te wonen.

Eerlijk moet ik bekennen, dat ik hier zeer sceptisch tegenover stond. Vooral wat de voordrachtskunst (zeggen van verzen) betreft. In het algemeen voel ik daar niet veel voor. Echter zooals het met zooveel dingen is: onbekend maakt onbemind. Ik ben zeer verheugd, dezen wedstrijd bijgewoond te hebben. Versta mij goed: niet omdat het een wedstrijd was, maar om hetgeen ik gehoord heb en nog wel van de jeugd zelf, de jeugd verdeeld over twee groepen van 15 tot 18 jaar en van 18 tot 21 jaar.

Verbaasd, ja versted was ik over hetgeen daar gepresteerd werd. Niet alleen over het kunnen van de jeugd, maar ook over de uiting van persoonlijke gedachten, zoowel als over de keuze van poëzie.

De eerste groep behandelde een zelfgekozen onderwerp, gevolgd door de voordracht van een gedicht. De tweede groep deed daarenboven nog een improvisatie over één uit drie onderwerpen te kiezen, onderwerp, waarvoor zij een kwartier voorbereidingstijd kregen.

De meeste onderwerpen of verzen hadden een ernstigen inslag, welken men in dezen tijd bij de jeugd niet direct verwachten zou. Voor mij was het een openbaring, zoodat het willen en kunnen van de jeugd mij vertrouwen gaf in haar toekomst.

Diep is mijn ziel ontroerd geworden over de schoonheid van taal en zeggingswijze, over den stijl van eigen gedachten! Aangrijpend de bezielende gedachten uitgesproken over onderwerpen van allerlei aard. Niet monotoon voorgelezen, maar uit het hoofd voorgedragen, bewust, overtuigend en toch natuurlijk, met het juiste accent.

Een vijftien-jarige jongen houdt een zéér goed geargumenteerde rede over „Taal en Nationaal bewustzijn.”

„Is het nationaal bewustzijn, om onze taal de logica te ontnemen door slappe zinsbouw? Is het geen grove ondankbaarheid jegens onze voorvaders, die ons land hebben vrijgevochten, die goed en bloed hebben veel gehad voor het behoud van onze Nederlandsche beschaving, dat het Nederlands op de scholen getrapt en geslagen wordt! Het is zeker geen overdreven nationalisme wanneer aan het Nederlands meer aandacht wordt besteed....”

Is het niet verblijdend, dat een andere vijftien-jarige jongen zijn onderwerp „Wij en de natuur” doet volgen door eigen poëzie:

Zacht ruist de wind de groene velden
langs
En strijkt door 't ritselend lover;
Hij zweeft zo rustig voort in zoet
gefluister
En streelt met zachte hand de
avondrust.

„Rood is de zon die onderneigt
Der dag verslagen zinkt zij zacht
Gelaten in haar diepe graf
En zingt de wind een treurzang.”

Wat te zeggen van een onderwerp van een enkele jaren ouderen jongeling, waarin voorkomt:

„Ook kan de avond de smart van den eenzame vergroten, als het hart de verlatenheid niet langer kan verdragen. Kwam niet over Christus aan het kruis de grote angst voor het alleen zijn, toen de avond daalde over Golgotha, de plaats, waar Hij alleen moest strijden. Zijn Heiligen strijd?....”

Moet ik verder gaan? Het zou te ver voeren.

De volgende onderwerpen zeggen genoeg.

„Onze plicht tegenover de gekleurde rassen.”

„De geschiedenis van de Dietse kwestie.”

„Geestelijke en morele mobilisatie,” enz. enz.

De keuze van het gedicht: „Belsazar” van Willem de Merode toont ons den ernst van den voordrager.

Het gesproken gedicht komt ons soms als muziek in de ooren, soms vroolijk, soms droevig of weemoedig, maar telkens weer de ziel ontroerend door haar schoonheid van zeggen, door de tragedie der werkelijkheid.

Met „Pierrot,” van G. J. Kelk, en een rede „Iets over roofdieren temmen,” gevolgd door een improvisatie, weet een twintig-jarige jongeman den eersten prijs te verwerven. De groote zilveren medaille wordt hem geschonken door Z. Exc. den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen.

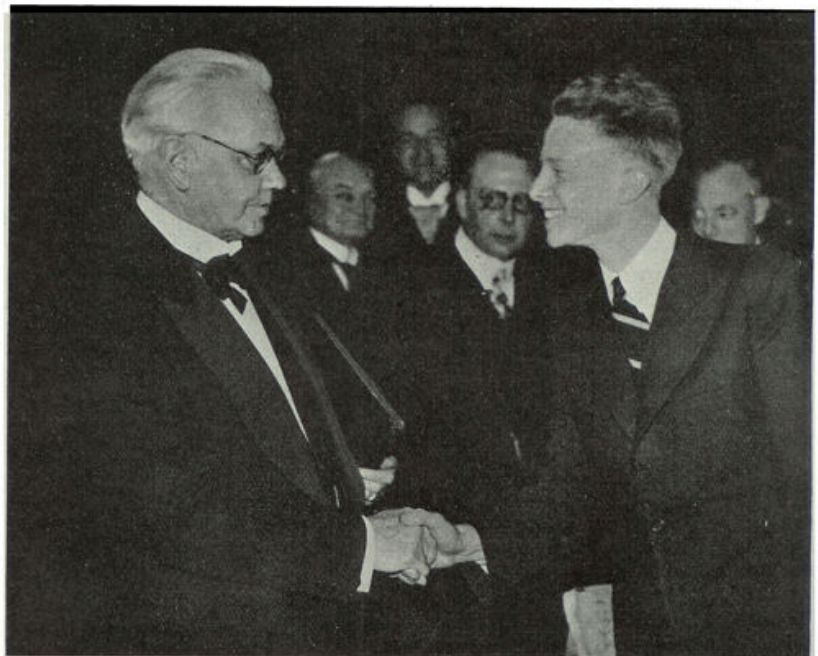
Het applaus van alle aanwezigen bij het vernemen van deze onderscheiding getuigde van algeheele instemming.

Dr H. D. van Broekhuizen, gezant der Unie van Zuid-Afrika, die vóór de uitreiking der prijzen het woord voerde; doordrong ten slotte zijn gehoor van het besef, dat eigen taal en vrijheid een onmisbaren schat beteekenen. De Zuid-Afrikaners hebben allen kunnen volharden in hun strijd door hun onwankelbare trouw aan God, taal en historie.

En ik voor mij zeg: wanneer de jeugd nog in staat is zóó iets te presteeren wat deze twee dagen ten gehore werd gebracht, men dan niet behoef te wanhopen aan de toekomst van de jeugd.

Waardeering aan de Maatschappij tot bevordering van woordkunst voor haar jaarlijksch experiment, dat de jeugd van Nederland kans biedt, iets te geven van haar kunnen en willen!

A. W. de C.

ZExc. Dr H. D. van Broekhuizen wenscht den prijswinner geluk.